

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๔

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๔

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราช บัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพราะเลิก หรือยุบตำแหน่ง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือซึ่งออกตามบท บัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือทหารซึ่ง ออกจากกองหนุนเบ็ดเสร็จ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้ แทน

“ มาตรา ๓๐ ข้าราชการผู้ใด

(๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญจากการรับราชการก่อนลาออก

(๒) ถูกปลดออกหรือถูกไล่ออกจากการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๓) ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิที่จะรับบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะการรับราชการครั้งใหม่เท่านั้น

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่

(ก) นายทหารซึ่งถูกปลดออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญ หากได้เข้ารับราชการอีก

(ข) นายทหารซึ่งลาออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญ หากได้เข้ารับราชการเป็นทหารอีก และออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญในขณะที่เป็นทหาร

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๕

(ค) ข้าราชการผู้สมัครรับตำแหน่งเพื่อนับเวลาก่อน
ออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตาม
กฎหมายที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร
พุทธศักราช ๒๕๔๒ หรือพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๕๔๒

(ง) ข้าราชการการเมืองที่ต้องออกหรือต้องพ้นจาก
ตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ
ยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับวันราชการตอนที่ออกหรือ
ต้องพ้นจากตำแหน่ง

การไปรับราชการต่างกระทรวงทบวงกรม ถ้าเวลาราชการ
ไม่ติดต่อกัน และพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการสั่ง ให้ถือว่าเป็น
การลาออกจากสังกัดเดิม”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ วรรคแรกแห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๕ ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติมาตรา ๓๐ วรรค
๓ (ง) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๘๔

๒๔๘๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
 บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๔ ข้าราชการ
 ผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ามา
 รับราชการใหม่ บำเหน็จเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการ
 ครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ ให้
 รับบำนาญรวมกันไปด้วย แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูง
 กว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการ
 ครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม
 ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญ
 ในระหว่างนั้น เมื่้อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญ
 โดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในครั้งใหม่ และ
 เฉพาะเวลาราชการในครั้งใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญ
 ในตอนหลังนั้นจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี